

Твърда решимост
ЛОРА КЕЙ

ТИАРА БУКС
София
2015

Laura Kaye
Hard As You Can
Copyright © 2014 by Laura Kaye
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Димитрия Петрова, превод от английски, 2015
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2015
© Яна Иванова, редактор, 2015
© Тиара Букс, 2015

ISBN: 978-954-2969-45-7

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

ЛОРА КЕЙ

**ТВЪРДА
РЕШИМОСТ**

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС

София

Глава 1

Кристъл Дийн излезе забързано от частното парти и остави фалшивата усмивка да падне от лицето ѝ. Проклет ергенски купон! Повечето пъти бъдещият младоженец беше напълно засрамен от планираното от дружките му парти-изненада в стриптийз клуб, затова нещата не трябваше да се разчуват много. Не и тази вечер. Вместо това почетният ѝ гост беше толкова шумен и решен да опита от всичко, че тя си пожела да предупреди годеницата на негодника да бяга бързо и решително в другата посока.

Не че Кристъл винаги вземаше правилните решения. Ако беше така, нямаше да работи в Изповедалнята – стриптийзбара, където жалкото извинение за живот я беше направило сервитьорка. Не че имаше особен избор. Поне клиентите ѝ не искаха да „опитват“... вече. И не се събличаше и не правеше „частни шоуа“ в задните стаи.

Не, гаджето на Кристъл я беше защитило от всичко това. Във всеки случай Бруно беше твърде ревнив, за да я споделя с някой друг. Поне имаше някакви ползи от обсебващите му наклонности.

Бързайки по затъмнения частен коридор, който свързваше парти стаите, Кристъл прегледа мисления

списък с нещата, които трябваше да направи: по още едно питие за всички от партито; да занесе предястията на другото парти; да се срещне с Бруно, за да провери дали е готов за вечеря...

Вратата към паркинга се отвори с трясък и група мъже, някои от които работеха за шефа ѝ, Джими Чърч, главатарят на най-прословутата банда в Балтимор, и неколцина, които не беше виждала преди, се изсипаха в тясното пространство. Кристъл отстъпи назад, надявайки се да не я забележат.

Изтупан в костюм и вратовръзка, които вероятно са поизчерпали дори ресурсите на магазин XXL, Арманд Луис, или Големия Ал, насочваше мъжете към другия край на коридора към частния салон на господин Чърч. Едрият мъж бе Апостол – старши член на бандата, който беше платил дълговете си, бе спечелил на бизнеса сериозна сума пари и беше доказал своята лоялност по начини, за които човек наистина не би искал да знае.

С тъмните си панталони и сака, нищо в облика на новодошлите не беше особено забележително, но те излъчваха авторитет и самоувереност, които Кристъл разпозна. И необичайно потиснатото държание на хората на Ал доказваше, че тя не е единствена.

Би заложила пари, които нямаше, че тези бяха „гостите“, за които последните няколко дни всички се подготвяха и шепнеха. Напрежението можеше да се среже с нож. Кристъл не знаеше кои бяха и каква работа имаха с Чърч, а и не искаше и да знае. Неведението, истинско или престорено, бе умение за оцеляване, което беше придобила отрано.

Слава богу, не я бяха видели. Не искаше да участва в каквото и да е, свързано с тях.

Твърда решимост

Беше по средата на облекчена въздишка, когато още мъже нахлуха през вратата. Двама от хората на Чърч се мъчеха да вкарат един лошо ранен и почти изпаднал в безсъзнание мъж през отвора в залата пред нея. Всеки от тях беше праметнал ръцете на ранения върху раменете си, краката му опитваха да проработят, но не можеха. Главата на горкия човек се завъртя, разкривайки насинени, замъглени очи и разбита устна. Засъхнала кръв беше оставила следа по цялата му опърпана тениска – най-вероятно от устната или от носа му. Кристъл наистина не искаше да знае какво крие намотаната марля около ръката му.

Наемник номер едно погледна към нея и му отне малко време да я забележи наистина.

– Донеси някаква храна. В стаята надолу по стълбите.

Без да обелят нито дума повече, те завлякоха мъжа надолу по стълбите в мазето, псувайки и оплаквайки се, докато вървяха.

В какво, по дяволите, се беше забъркал раненият? Защото хората свършваха в една от стайте в мазето само когато са притиснати в ъгъла. Кристъл знаеше много добре.

При всички положения беше по-добре да си остане в неведение за случващото се долу. Мразеше се заради това си мислене, но все пак не можеше да направи нищо по въпроса.

Отърсвайки се от мислите си, тя пое по коридора. Част от това, да не си забелязван от никого на подобно място, беше да си вършиш работата, да я вършиш като хората и да я вършиш бързо. Беше нищожна цена за това да бъде сама. Бързайки към кухнята, тя не забеляза, че един мъж беше пристъпил в преграденото със завеси фоайе, което водеше към същинската част на

клуба. Тя се блъсна в него, а тялото ѝ усети твърдите мускули на гърдите му, а носът ѝ улови аромата му – нещо свежо и чисто, сякаш току-що се беше изкъпал.

– Уау – възкликна той, улавяйки я в ръцете си.

Мамка му, не мога да повярвам, че направих това!

Мъжете наоколо никога не толерираха нищо, което може да ги изложи или раздразни и винаги се наслаждаваха на възможността да поставят някого на мястото му. Извинението излетя от устата ѝ.

– О, господи, сър. Съжалявам – притеснено изтърси тя.

Разтърси глава, отстъпи и извърна поглед, докато можеше да види единствено абсурдно розовото бельо и токчета, които носеше – униформата ѝ за работа по частни партита.

– Моля ви. Толкова съжалявам.

– Няма поражения, скъпа – гласът му беше пълен с южняшки чар, сладък и топъл като прясна меласа*.

Усмивката, която долови в тона му, привлече погледа ѝ нагоре по мускулите, които тениската съвсем не успяваше да скрие и точно както си мислеше, той наистина се усмихваше.

И, мамка му, този тип беше едновременно хубав и корав, което беше наистина привлекателно. Челюстта и скулите му бяха ъгловати, но устните му – плътни и игриви, а необикновено сивите му очи се присвиха в тъгълчетата, сякаш бе развеселен.

– Слушай – каза той, – компания сме и ни пратиха насам, когато отидохме до бара. Случайно да знаеш къде се дянаха другите?

Кристъл с мъка премести погледа си от устните

* тъмен гъст сироп, остатъчен продукт от производството на захар от захарна тръстика или от захарно цвекло – Б.пр.

му и наклони глава назад, за да види очите му. Може ли някои от посетителите на Големия Ал също да са влезли през главния вход? Но този човек току-що каза, че са отивали към бара, не че са влизали вътре. Тя погледна през рамото на красавеца в очите на другите двама мъже. Израженията им излъчваха нетърпелива напрегнатост, което ѝ навяваше същото авторитетно чувство, каквото предизвикаха у нея хората на Ал преди няколко минути. Мъжът пред нея изви вежда, забавлявайки се все повече и повече.

Най-накрая мозъкът ѝ осъществи връзка с устата.

– Ъъъ... – тя погледна надолу по коридора. – Ами, някои отидоха към частната парти стая надолу по коридора, а други слязоха долу с болния мъж. Трябва да му занеса малко храна – каза Кристъл, почти останала без дъх заради топлината, излъчваща се от тялото на мъжа, и близостта му, както и натрапчивото усещане, че нещо не е наред с тези тримата.

Но коя беше тя, за да пита каквото и да е?

Хубавеца се ухили. И о, боже, палавият сексапил просто се стичаше от него, докато тя се бореше с желанието си да се извърти неспокойно. Бруно щеше да я убие – вероятно и този тип също – ако видеше колко близо стояха един до друг. Погледът ѝ трепна към охранителната камера пред завоалирания вход, но изглеждаше, че са извън обхвата ѝ. Слава на бога за малките радости.

– Натам сме се запътили и ние. Трябва да доставим едно съобщение – той ѝ намигна и кимна с глава настрани. – Просто надолу?

С пренебрегащо сърце, Кристъл преглътна и кимна.

– Наляво.

– Беше ни от голяма полза... – веждите му се пов-

дигнаха в очакване и той ѝ отправи крива усмивка, която я изкуши да му се усмихне в отговор.

Смутена, тя се втренчи в него, попивайки всичкия този чар и сурова мъжественост. И тогава осъзна, че той очаква от нея да... *О!*

– Кристъл – отвърна тя. – Няма защо, сър.

С доволна усмивка на лицето, той внимателно отстъпи назад.

– Може да се видим пак наоколо.

Едва ли.

– Добре.

Виждайки шанса си да се измъкне, Кристъл пое отново по пътя си и не погледна назад. Въпреки че не ѝ липсваше желание.

Както и да е. Беше твърде заета и без да си фантазира за мъж, който не искаше, не можеше да има и който вероятно не би я пожелал, така или иначе.

Тя се придвижи през задимения коридор чак до дъното, където зад желязна врата се помещаваха офиси. Без да се замисля, въведе кода върху клавиатурата, изчака за механичното щракване и пристъпи в ядрото на операциите на Джими Чърч. Или поне на една от тях. Обикновено на момичетата им беше забранено да влизат тук. Но Бруно бе един от Апостолите в бизнеса на Чърч, какъвто беше баща ѝ преди, и връзката ѝ с тези мъже ѝ печелеше тази привилегия.

Кристъл мина през празния външен офис и отиде до втората врата надолу по коридора. Почука на касата и надникна през отворената врата.

Бруно отмести поглед от компютъра и се намръщи, когато я видя.

– Къде беше?

Той се изправи и заобиколи голямото махагоно-

во бюро, което заемаше по-голямата част от стаята и беше долепено към стената с плакати на голи модели, тежкарски мотори и класически автомобили. Шикозно, точно в стила на стриптийз клуб.

– Ъм, съжалявам. Имам две ергенски партита – обясни тя, взирайки се в него в опит да прецени настроението му.

С масивни мускули, постигнати чрез стероиди и часове вдигане на тежести, Бруно Аш беше човек като планина, арогантността и егото му изпълваха офиса и го караха да изглежда два пъти по-голям. Някога тя си мислеше, че буйната му кестенява коса смекчава строгостта на лицето му, но сега виждаше само вечната му нацупена физиономия, която белегът върху бузата му, от бой с ножове, правеше още по-изразителна. Господи, как беше възможно някога да я е привличал? Как така някога е вярвала, че той е отговорът на проблемите ѝ? Какво не би дала, за да се върне четири години назад във времето и да срита в задника деветнайсетгодишното си аз.

– Хм – отвърна той. – Следващият път ще се погрижиш първо за мен.

Кристъл откри фалшивата си усмивка и веднага я залепи на лицето си.

– Съжалявам, скъпи – тя прокара ръка по гърдите му, докато вътрешно сякаш умираше. – Може ли да се погрижа за теб сега?

Още само осем месеца. Още само осем месеца.

Топлина изпълни кафявите му очи и той се приближи, докато не се извиси над нея. Възбудата му беше очевидна, притисната в корема ѝ. Веждите му се повдигнаха приканващо...

И точно този малък жест съживи спомена за мъжа

в коридора. Само преди миг той я беше притиснал към стената почти както Бруно я беше приковал към вратата сега. Но Бруно не притежаваше нито чара на онзи мъж, нито чувството му за хумор, нито спиращата дъха външност.

Кристъл прогони сравнението от ума си. Какво не беше наред с нея? Бруно се чувстваше в правото си да разполага с ентузиазма ѝ, както с тялото ѝ. Изхвърли непознатия от мислите си и обвини ръце около врата на гаджето си.

Телефонът на Бруно извибрира, жужейки шумно върху бюрото му. Без да му обръща внимание, той я целуна силно, изисквайки тя да се разкрие пред него, да му се предаде. Звъненето прекъсна, после започна отново.

Простенвайки, Бруно се отдръпна с изражение, което ѝ заповядваше да стои точно където е. Клиентите и всички, които имаха нужда от нея, можеха да вървят по дяволите. Той грабна телефона, сякаш искаше да го удуши.

– Какво? – отговори той. Лицето му се изкриви в ярост. – *Какво?*

Пауза.

– Кой, по дяволите, беше?

Пауза.

– Колко? Хванахте ли ги?

Кристъл обмисляше дали да остане, или да си тръгне. Каквато и да беше новината, със сигурност щеше да занимава Бруно известно време. А имайки предвид лошото му настроение, на нея не ѝ се искаше да бъде около него.

Сякаш мислите ѝ привлякоха вниманието му, погледът му се спусна през стаята и се заби в нея.

Твърда решимост

– Да си виждала нещо необичайно тук тази вечер?
– попита я той.

За момент тя го погледна, без да осъзнава, че въпросът беше насочен към нея, не към събеседника му.

– О, аз ли? – *Онези мъже. Хубавеца и приятелите му. Които отидоха в бара... но не пиха нищо.* Инстинктът накара идеята да завладее ума ѝ.

– Не, нищо – отвърна тя.

Защото в действителност не знаеше нищо, а ако вдигнеш тревога и Бруно се изправеше срещу мъжете, а те се окажеха невинни? Ммм, да. Това щеше да е много лошо.

От друга страна, току-що беше излъгала Бруно. Не че не го правеше постоянно. Кристъл беше напълно наясно, че голяма част от живота ѝ е лъжа; пиеса с безкрайни действия, където кулминацията определяше дали тя ще живее, или ще умре, дали ще остане свободна, или ще се изгуби завинаги в тъмните, дълнопробни дебри на света. Тъжен факт беше, че това място, тази ситуация, този живот не беше дори най-лошото, което съществуваше.

А и тя играеше изпълнително ролята си само заради самата себе си. Когато баща ти изисква обещание от теб в съдебната зала, точно след обявяването на присъдата, да направиш всичко, което се налага, за да се грижиш за малката си сестричка, ти наистина обещаващ. И спазваш това обещание, сякаш от това зависи живота ти.

Никоя цена не е прекалено висока.

Нито работата в Изповедалнята.

Нито Бруно.

Нито белезите по гърба ѝ.

А фактът, че баща ѝ беше починал в затвора две

седмици по-късно, утежни значението на това обещание още повече. Може би именно за това го бе изискал от нея на първо място. Вероятно е знаел, че нещо такова ще се случи и че цялата тежест ще падне върху нейните рамене.

Бруно се обърна сякаш тя вече не представляваше интерес и това напълно я устрейваше.

– Искам да ме държите в течение на всеки десет минути. Научете дали другите ни места също са засегнати. И разбери кой го е направил. Искам главите им на шибан поднос и ги искам сега.

Имайки предвид какво вероятно се беше случило, не беше изненадващо, че Бруно бе като вулкан пред изригване. Като директор на охраната на Чърч, това можеше да се стовари върху неговата глава, ако не се справеше бързо със ситуацията. Той се обърна и очите му се присвиха.

– Махай се оттук и затвори шибаната врата.

Сърцето ѝ заби в гърлото заради лъжата ѝ, заради вълните страх, предизвикани от гнева на Бруно, заради новините, че някой очевидно беше нападнал бизнеса на Джими Чърч. Тя затвори вратата, напусна офисите и се втурна към кухнята.

– Къде беше, Кристъл? – попита Хауи, повтаряйки думите на Бруно, без следа от раздражението в гласа на гаджето ѝ.

Отговорникът за храната и напитките на Изповедалнята се беше изкачил до поста си, започвайки от самото дъно в продължение на много години, и затова двамата се познаваха през целия живот на Кристъл. Беше приятел на баща ѝ и възприемаше себе си като негов заместител. Тя нямаше нищо против.

– Съжалявам, Хауи. Задържаха ме.

Твърда решимост

Нямаше нужда от обяснения. Никакви. Знаейки как работят нещата тук, той кимна с въздишка.

– Е, трябваше да преместя Мейси на твоите парти-та. И от двете се оплакаха, че чакат...

Стомахът ѝ се сви.

– Но сега съм тук. Знаеш, че мога...

– Свършено е. С всичко, което се случва тази вечер, знаеш, че искат всичко да върви по мед и масло. Ще трябва да си разделите бакшишите. Съжалявам.

Изражението му беше изпълнено с искрено съчувствие.

Мамка му. Чърч вече удържаше от заплатата и половината от бакшишите ѝ, за да изплати дълговете на баща ѝ, и фактът, че трябваше да разделя бакшишите, криеше опасност стомахът ѝ да се свлече чак до неудобните ѝ токчета. Кристъл отказваше да го допусне. Ако позволяваше на всяка малка спънка да я събаря, щеше отдавна да е залепена за пода.

– Добре, съжалявам, Хауи. Слушай, трябва ми храна за...

Възрастният мъж сграбчи един поднос от металния плот и ѝ го подаде.

– Обадиха се, за да си я потърсят – каза той с изви-та вежда.

– О – тя опита да се усмихне, докато вземаше подноса, зареден с чиния пилешки хапки, пържени картофи и минерална вода.

Хауи стисна рамото ѝ и тя тръгна. Чувствайки се сякаш главата ѝ лежеше на дръвник, Кристъл се втурна по частния коридор и зави към стълбите, които водеха към мазето. Мамка му, колко мразеше да бъде дори в близост до тази част на клуба! Ужасяващи спомени и една отчаяна, отвратителна енергия беше пропита в

стените там долу, сякаш бяха лак върху старата, тъмна облицовка. Поемайки си дълбоко въздух, тя хвърли един поглед на подноса и провери отново първата си стъпка надолу.

Долу настъпи суматоха, последваха звуци от удари някъде пред нея. Двама мъже, носещи маски, се втурнаха по стълбите. Първият държеше пистолет, който беше насочен право към гърдите ѝ. А този отзад носеше човек в безсъзнание на рамото си.

Тя хукна обратно, карайки бутилката с вода да полети от подноса, въпреки че ръцете ѝ го стискаха също толкова здраво, колкото гърлото ѝ спираше писъка, заседнал внезапно вътре. Мозъкът ѝ опита да обработи случващото се. И тук някой беше проникнал в бизнеса на Чърч? Исусе, кой би рискувал да ядоса най-прословутата банда в Балтимор? И, о, господи, нямаше начин да е съвпадение след това, което Бруно бе научил по телефона. Щеше да си спечели някаква огромна облага, ако обяви тревога само ако успееше да накара гласът си да работи.

Изведнъж мъжете достигнаха върха на стълбището и въпреки че носеха маски, Кристъл разпозна стоманеносивите очи, взираци се в нея през дупките, начина по който тъмната блуза падаше върху очевидно оформените му мускули, чистата, мъжествена миризма.

Хубавеца.

Кой, по дяволите, беше този? И какво бе това желание да умре, което го беше обзело? Които и да бяха тези мъже, те измъкнаха измъчения затворник на Чърч от тук и тя не можеше да не си помисли, че бягството от това мазе беше наистина добро дело. Никой не заслужаваше да бъде опрян в стената, измъчван, малтретиран или – нещото, което най-много я ужасяваше

– продаден.

Когато проговори, не беше сигурна какво ще каже, докато думите не започнаха да излизат сами от устата ѝ.

– Идват. Някой се обади – прошепна тя и наведе брадичката си, в случай че беше в обсега на камерата до външната врата. – Сега ще извикам, а ти трябва да ме удариш.

– Какво? – попита рязко първият мъж.

През дупките в маската очите му изглеждаха ужасени от искането ѝ.

– Ако не го направиш, ще знаят, че съм ви помогнала. А аз не мога... – *Какво правя? Господи, какво правя?*

– Трябва да го направиш. Моля те. – Мразейки своята реалност, тя изпищя толкова силно, че гърлото я заболя. Нямаше време за морал, нито пък те. – Моля те.

В онези очи се разяри буря.

– Престори се, че падаш и се хвани за стомаха.

Мъжът замахна с юмрук към корема ѝ. Тя се сви, очаквайки удара, който така и не последва. Заляха я облекчение и благодарност, докато тя изигра ролята си за пред камерата, хвърляйки се назад. Подносът с храна падна на земята с глухо тупване. Главата и раменете ѝ рикошираха в стената, отключвайки непосредствени болки, които я накараха да простене. Когато погледна нагоре, мястото, където бяха стояли мъжете, беше празно. Но писъкът ѝ беше свършил работа. Хората на Чърч идваха, тичайки. Кристъл се сви на топка на пода, опитвайки се да стане колкото се може по-малка, за да избегне стъпкването от ботушите, тропачи по коридора към външната врата. Онази, през която двамата маскирани мъже бяха пренесли откраднатия затворник.

С нейна помощ. Или поне без тя да им попречи.

Изстрели, крясъци и скърцането на гуми по асфалт

изригнаха от външната страна на тежката индустриална врата. Още мъже я подминаха. Никой не спря и не ѝ обърна никакво внимание, сякаш беше невидима. И по всички начини, които имаха значение, тя почти беше.

Главата ѝ туптеше в такт с пулсиращия басов ритъм в главното помещение на клуба, стените почти оживяваха от звука. Страх и адреналин преливаха във вените ѝ, правейки я нестабилна и трепереща, докато се изправяше на крака и се опитваше да не стъпва по разпиляната на пода храна. Изправянето изостри болката в задната част на главата ѝ. Онази, която тя сама си беше причинила. Защото мъжът не я беше ударил, както го беше помолила. Беше се престорил.

Беше се престорил!

Защо се беше престорил? Тя му каза да я удари. Нямаше избор. От момента, в който беше видяла него и приятелчето му да влачат затворник в безсъзнание по стълбите на мазето, знаеше, че трябва да крещи. Що се отнася до пострадалия, тя се радваше, че той се беше измъкнал, защото знаеше от първа ръка колко много хора бяха в капан в лапите на Балтиморската банда на Чърч и никога не се измъкваха отново, включително и тя. Но нямаше начин Кристъл да бъде видяна като съучастник. Не и ако искаше да живее. И още по-важно, ако искаше Джена да оживее.

Но Хубавеца беше отказал да я удари... Мъж, който отказваше да удари жена. Колко ужасяващо окаян беше животът ѝ, че такъв мъж ѝ се бе сторил толкова дяволски уникален? От друга страна, може би точно това привидно благоприличие беше причината тя да му помогне.

– Кристъл – чу се глас, изпълнен с опасност.

Бруно. Тя зае най-покорната си поза и прегърна ко-

рема си, сякаш наистина беше ударена, после се обърна към гаджето си и лакеите му, придвижващи се по коридора към нея.

Вълна от ярост се стовари върху нея миг преди пръстите му да се забият в горната част на ръката ѝ. Почти я вдигна от пода.

– Какво, по дяволите, се случи?

Знаейки колко много той обичаше да възприема ролята на неин защитник, тя остави всичкия страх, който изпитваше, да се пропие в гласа ѝ, преглътна шумно и поклати глава.

– Не знам. Носех храна долу, както ми беше казано. Изведнъж... – тя си пое въздух – двама въоръжени мъже се блъснаха в мен, единият ме удари и ме бутна долу. – Кристъл внимателно обхвана тила си. – И тогава... Не съм сигурна, аз...

Бруно издаде звук, който беше почти ръмжене, докато се обръщаше към мъжете зад себе си.

– Проверете долу. Ако има някой друг, стреляйте само за да го осакатите. Първо ни трябват отговори.

Мъжете побързаха да се подчинят.

– Какво друго видя? Мисли! – той я разтърси, стягайки хватката на ръцете си.

В очите му не се виждаше нито частица милост.

– Ъм, бяха облечени в тъмни дрехи. Имаха маски и пистолети. Единият май носеше нещо на рамото си, но другият ме удари, аз паднах и те избягах.

Нямаше начин да признае какво друго знаеше. Че беше видяла лицата под маските, когато ги упътваше особено след като знаеше, че нещо не е наред. Такова признание щеше да послужи като еднопосочен билет за ада по един или друг начин – за нея и може би и за сестра ѝ.

А тя би направила всичко, за да е сигурна, че това няма да се случи на нито една от двете.

Мазолестите ръце на Бруно се отпуснаха върху кожата ѝ. Изведнъж той я дръпна в свирепа, спираща дъха прегръдка.

– Ще ги убия за това, че те докоснаха – каза той.

Обещанието беше по-скоро основано на факта, че неговата собственост беше докосната от друг мъж, отколкото от реално безпокойство за безопасността ѝ. Кристъл го знаеше. Но по-добре да си навлече гнева, отколкото подозренията му.

Тя се зарови в него сякаш наистина намираще утеха в прегръдката му.

– Бях толкова уплашена – прошепна, стимулирайки треперенето, което правеше думите ѝ правдоподобни.

Понякога се притесняваше, че беше прекалено добра в актьорската игра, че може би всеки път, когато изиграеше една от малките си пиеси, губеше и малкото си останала честност.

Той я отблъсна също толкова внезапно, колкото я беше придърпал. Тя се олюля на токетата си.

– Чакай в офиса ми. Ще се върна.

Улавяйки челюстта ѝ почти болезнено, Бруно я целуна силно. Устните и езикът му заповядваха отговор, затова тя му го даде. И той изчезна през същата врата, през която спасителите на затворника бяха избягали.

Бяха ли наистина спасители? Бяха ли наистина добри хора? За затворника – който и да беше той – тя се надяваше наистина да са такива. Предвид отвращението на Хубавеца от думите ѝ, интуицията ѝ казваше, че бяха. А ако имаше нещо, в което тя беше станала все по-добра и по-добра през последните четири години, то беше да разчита хората, да ги вижда в истинската

им същност. Интуицията ѝ подсказваше, че мъжът със сивите очи беше наистина спасител.

Просто не нейният. Не, когато намереше изход от тази ситуация – а тя щеше, за нея и за Джена – щеше да е неин изход. В живота ѝ липсваха рицари на бели коне, чаровни принцове или пътешественици с наметала, това беше сигурно. Единственият път, когато беше мислила по друг начин, се беше забъркала с мъж, който нямаше угризения да я удря.

Сама в мъжdivия коридор, събитията от последните няколко момента наистина достигнаха до съзнание то ѝ. Трепереща, с разпилени мисли и с болки в тялото, Кристъл си проправи път по тъмния коридор към помещенията на офисите. Точно както беше направила преди малко, тя си отключи сама и влезе в чакалнята в кабинета на Бруно. Гласове спореха зад вратата, някъде в задната част на стаята. Кристъл не желаше да се намесва. Те бяха искали нещата да са идеални за сделката на Чърч и тя подозираше, че част от тази сделка беше изнесена през вратата преди минути. Ако Чърч беше вътре, щеше да бъде жаден за кръв.

А тя беше привързана към своята.

Плъзна се в офиса на Бруно и задържа дъха си, докато затваряше вратата толкова внимателно, че пантата не издаде нито звук. Тялото ѝ прие формата на черния кожен диван, който запълваше едната стена, и изведнъж студ се разля по кожата ѝ сякаш някой беше намалил климатика. Какво ли не би дала за удобните си дънки и суитчър, вместо това абсурдно бельо...

Сама в застиналата стая, чудовищността на риска, който току-що беше поела за напълно непознат, я обля. Мускулите ѝ затрепераха, карайки костите ѝ да вибрират, докато усилието да остане спокойна, не започна да

става болезнено. Толкова пъти тази вечер беше поела риск. И за какво? Господи, ако бяха видели, че разговаря с тях или колебанието ѝ, преди да изкрещи? Или ако някой беше забелязал, че мъжът не я беше ударил наистина? Господи, ако нещо беше заснето от някоя охранителна камера? Тя беше наясно, че са там, и интуицията ѝ подсказваше, че всичко ще е наред. Имаше много повече камери в предната, отколкото в задната част на сградата, тъй като достъпът там беше под построг контрол. Всички камери наблюдаваха външните врати – с две изключения. Единствените други камери записваха кой влизаше през завесите от етаж на клуба и кой отиваше в задните офиси. Така че, да, вероятно всичко беше наред.

О, господи, дано всичко бъде наред.

Обгърнала тялото си с ръце, тя почти успя да запази спокойствие. Погледът ѝ се замъгли, докато гледаше в една точка и се опитваше да държи емоциите си под контрол.

– Сара – каза тя, шепнейки истинското си име на глас. – Сара. Сара. Сара.

Понякога да произнесе името си на глас, името, с което никой друг освен Джена не я наричаше, беше единственото нещо, което я държеше в тялото ѝ. Имало едно време едно момиче на име Сара и животът ѝ бил хубав. Един ден Сара ще живее отново.

– Сара. Сара. Сара.

А дотогава, тя щеше да чака. И да играе. И да оценява.